

Rahbæk Møller (SF):

Ja, selvfølgelig. Når en institution bliver udsat for nedskæringer, vil man hellere prøve at strække apparaturet lidt mere, at gøre rengøringen lidt sjældnere osv. end at begynde at fyre medarbejdere. Det er helt naturligt for en kollegial institution. Jeg kan ikke forestille mig en gruppe ansatte, der ville opføre sig på anden måde.

Men sagen er jo, at når ministeren nu kommer med de 2 pct.s rammebesparelser, fordi der er produktivitet andre steder, og man gennemtvinger nedskæringer på annuum, så henviser man folk til at søge i forskningsrådene, der efterhånden skal bevilge mindre og mindre beløb. Det er gribende at se deres årsopgørelser over, hvilke midler de bevilger, beløb på 3.000 kr. Det er meningsløst, at forskningsråd overhovedet skal bruge tid på sådan noget. Jeg mener, at ministeriet, når man engang har ansat folk, også bør sikre, at de har nogle midler at arbejde med.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Hr. Rahbæk Møller har ret i, at man, når man har skullet spare, er gået uden om lønkontoen. Sådan har man handlet, og det er måske forståeligt, når ledelsen består af kollektive organer. Men det gør det ikke mere forsvarligt. Det kan jo godt være uforsvarligt, på trods af at det psykologisk er forståeligt. Hvis vi skal have tillid til, at institutionerne kan styre sig selv, må de lære at lade være med at gøre, som hr. Rahbæk Møller her siger. Det, hr. Rahbæk Møller i virkeligheden lægger op til, er, at ministeriet skal blande sig noget mere og sige til institutionerne: fy, fy, nu skal I sætte så og så mange penge af til apparatur osv., hvor jeg hellere ville have, at vi kunne sige til institutionerne: det må I selv finde ud af.

Så vi står altså her i et dilemma.

Til slut vil jeg gerne pege på den kurve, som er på forsiden af forskningsredegørelsen. Den nederste stejle kurve viser forskningsrådenes bevillinger. Den er kolossalt stigende. Hvis forskningsrådene udbyder færre og færre penge, er det i hvert fald ikke, fordi der er blevet færre penge til rådighed for dem, så er det dem selv, der må udbyde pengene på en ny måde, sådan som hr. Estrup var inde på.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Det problem, som undervisningsministeren her rejser om lønkontoens vækst på bekostning af aktiviteterne, er jo ikke noget, der kun drejer sig om forskningsbiblioteker og forskningsinstitutioner. Det er generelt, at man handler sådan i alle institutioner, sådan handler man kollegialt. Det har ikke spor at gøre med, om man har den ene eller den anden styrelsesform, sådan er det bare. Det er beklageligt. Jeg ville ønske, at man kunne reagere på det ved at sige, at så bliver vi nødt til at se lidt mere på materialekontiene og bevilge lidt mere dér.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Forespørgsel nr. F 10:

Forespørgsel til undervisningsministeren:

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at sikre stabilitet og kvalitet af forskningen på universiteterne og de højere læreanstalter?«

Af Rahbæk Møller (SF) m. fl.

(Forespørgslen anmeldt 6/11 86. Fremme af forespørgslen vedtaget 13/11 86).

Rahbæk Møller (SF):

Jeg mener, at denne forespørgsel i det væsentlige er besvaret i den foregående debat. Jeg skal derfor ikke anmode ministeren om en nærmere uddybning.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne endnu en gang takke for den debat, vi har haft, og også takke hr. Rahbæk Møller for, at han ikke forlanger, at jeg skal holde en lang tale nu igen om stort set det samme emne; dermed har jeg også sagt, at mit svar på forespørgslen kan man aflæse af den debat, vi nys har haft.

Estrup (RV):

Jeg synes, vi under det foregående punkt har haft en meget god og konstruktiv debat om forskningen og ikke mindst om grundforskningens situation aktuelt og i de kommende år. Det er en debat, som har afdækket en række problemer. Jeg tror ikke, der er